

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 3136/2018
13.06.2019. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Предрага Трифуновића, председника већа, Звездане Лутовац и Јелене Боровац, чланова већа, у парници из радног односа тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Дејана Спасојевић Иванчић, адвокат из ..., против тужене ББ, коју заступа Милан Ивошевић, адвокат из ..., ради поништаја решења и враћања на рад, одлучујући о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1828/18 од 06.09.2018. године, у седници одржаној 13.06.2019. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиле изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1828/18 од 06.09.2018. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду П1 142/16 од 30.03.2018. године, одбијен је захтев тужиле којим је тражила да се поништи као незаконито решење тужене .. од 23.12.2015. године, којим је тужилци отказан уговор о раду закључен 29.08.2003. године, са свим анексима и престао јој радни однос код тужене, те да се тужена обавезе да је врати на послове и радне задатке који одговарају њеној стручној спреми, знању и искуству, и накнади јој трошкове поступка са каматом од пресуђења до исплате. Тужилца је обавезана да туженој накнади трошкове поступка од 168.750,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1828/18 од 06.09.2018. године, одбијена је као неоснована жалба тужиле и потврђена пресуда Основног суда у Новом Саду П1 142/2016 од 30.03.2018. године. Захтев тужене за накнаду трошкова жалбеног поступка је одбијен.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилца је благовремено изјавила ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду на основу члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 72/11 ... 55/14), па је нашао да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужила је била у радном односу код тужене од 2003. године, а у периоду од 2005. до 2009. године на радном месту директора за спречавање прања новца и финансирања тероризма. Као представник банке била је један од оснивача и члан радне групе за спречавање прања новца при Удружењу банака Србије, које је 2006. године прерасло у Одбор за комплијансе. У периоду од 2009. године до 2011. године била је распоређена на радном месту специјалног саветника за контролу у комплијансе. По звању је доктор економских наука. Тужила је 21.04.2009. године изабрана за члана Надзорног одбора синдикалне организације ББ, на мандатни период 2009.-2014. година. Иако је радно место на коме је тужила радила (специјалног саветника за контролу у комплијансе), током 2011. године укинута Правилником о систематизацији, тужили није отказан уговор о раду као технолошком вишку, јер је припадала заштићеној категорији запослених (члан Надзорног одбора синдикалне организације тужене), али је у периоду од 2011.-2013. године била нераспоређена и у истом периоду остваривала зараду коју је имала на претходном радном месту које је укинута. Како је изменама Правилника о систематизацији радних места од 09.10.2013. године систематизовано радно место стручни сарадник за упоредну регулативу из области комплијансе, које је одговарало стручној спреми тужиле, њој је 11.10.2013. године достављена понуда за закључење анекса уговора о раду за обављање послова стручног сарадника за упоредну регулативу из области комплијансе – функције контрола усклађености пословања банке – функција комплијансе – ББ, коју понуду је тужила прихватила и потписала анекс уговора о раду. Тужила није покретала поступак за поништај наведеног анекса уговора о раду закљученог 11.10.2013. године. Анексом уговора о раду закљученим 21.01.2014. године, измењен је уговор о раду, а тужила распоређена на послове стручног сарадника за упоредну регулативу из области комплијансе – Сектор процена ризика од неусаглашености са законом – функција контрола усклађености пословања банке – ББ, који је потписала 04.02.2014. године и исти није поништавала у судском поступку. Следећим анексом закљученим 02.10.2014. године, извршене су измене у складу са изменама и допунама Закона о раду, донетог у јулу 2014. године, а тужила је наставила да обавља исте послове. Одлуком о утврђивању потребе за смањењем броја запослених од 20.10.2015. године, наложено је директорима функција банке да предложе тачан број запослених за чијим ће радом ће престати потреба, као и број запослених који ће бити распоређени на упражњена радна места уколико таквих места има. Дана 24.11.2015. године, донет је Предлог Програма решавања вишка запослених, чији саставни део је листа запослених, који су утврђени као технолошки вишак, на којој је под редним бројем 2 била и тужила. Наведена листа објављена је на огласној табли банке 25.11.2015. године, а истог дана је достављена и Националној служби за запошљавање, која је 09.12.2015. године доставила мишљење о Предлогу Програма решавања вишка запослених са предлогом мера. У мишљењу је наведено да је од укупно 1679 запослених на

неодређено време, Предлогом Програма за решавање вишка запослених обухваћено 94 лица. Новим Правилником о изменама и допунама Правилника о систематизацији радних места од 08.12.2015. године, угашен је Сектор процене ризика од неусаглашености са законом, у коме је тужила била распоређена, а послови радног места тужиле пренети су на друге извршиоце у оквиру функције контроле усклађености пословања. Затим је тужиле побиганим решењем од 23.12.2015. године отказан уговор о раду, због престанка потребе за обављањем послова на које је распоређена, уз исплату отпремнине. Приликом доношења отказног решења, тужени није применио критеријуме прописане законом и Колективним уговором тужене јер је дошло до гашења радног места на којем је тужила била распоређена као једини извршилац. У периоду од месец дана пре престанка радног односа тужиле и шест месеци након отказа тужиле није било упражњених радних места за које је предвиђена висока и виша стручна спрема.

Полазећи од утврђеног чињеничног стања, правилно су нижестепени судови применили материјално право из члана 179. став 5. тачка 1. Закона о раду, када су одбили тужбени захтев за поништај отказног решења и враћања на рад. За своје одлуке дали су разлоге које у потпуности прихвата и Врховни касациони суд.

Наиме, и по становишту овог суда, у конкретном случају је постојао основ за примену отказног разлога прописаног чланом 179. став 5. тачка 1. Закона о раду, јер је изменом Правилника о систематизацији послова и радних задатака од 08.12.2015. године, угашен Сектор процене ризика од неусаглашености са законом и радно место на којем је тужила као једини извршилац била распоређена, па је престала потреба за обављањем тих послова. У таквој ситуацији тужена банка није била у обавези да примени критеријуме прописане Законом и колективним уговором тужене, јер је примена критеријума обавезна само у ситуацији смањења броја извршилаца на истом радном месту, што овде није случај. Чињеница да су послови укинутаг радног места на коме је тужила радила наставили да се обављају код тужене од стране других запослених, је без утицаја, јер је аутономно право послодавца да самостално, према својим потребама у циљу рационализације и уштеде и у складу са својом пословном политиком одреди начин на који ће организовати процес рада и обављање послова, па суд не може ценити њихову целисходност и оправданост. Како је тужиле пре отказа уговора о раду исплаћена отпремнина, поступак отказа по наведеном основу је спроведен у свему у складу са законом.

Како се осталим наводима ревизије оспорава утврђено чињенично стање, супротно члану 407. став 2. ЗПП, Врховни касациони суд је на основу члана 414. ЗПП одлучио као у изреци.

**Председник већа – судија
Предраг Трифуновић, с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**